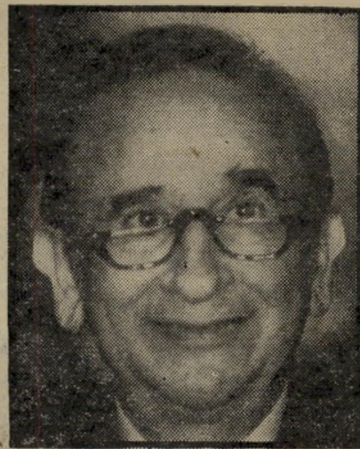
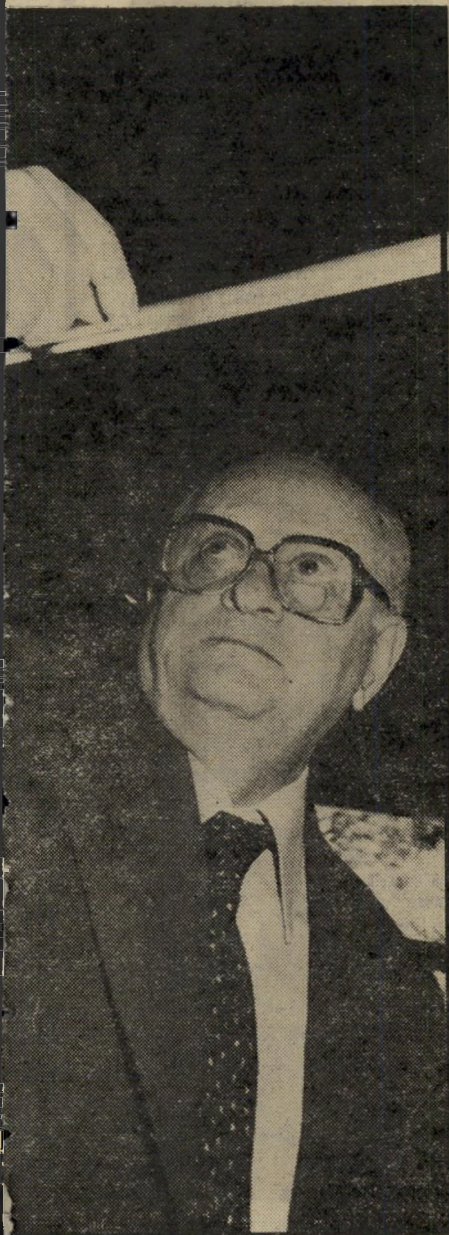

שרי-התעשייה גדעון פת קולט את גודל התבוסה, ח"כ אברהם שריר מוכה אחרי

(המשך מעמוד 41)

שתתבררנה התוצאות הסופיות. נותר זמן קצר, כמה שעות בלבד, כדי לקבוע את גורלו הפוליטי. כאילו מעמדת-כוח, הוא התחיל לנהל משא-ומתן עם יריביו — עם כולם. הוא הציע לשריר ולפת לכרות ברית. עוד אלה חושבים, מהססים, מת-מקחים ומנסים לסחוט עמדות של כוח, כבר פיזו מודעי בין הרשימות האחרות, ותוך הימורי-ענק, חתם איתן על הסכמים. איגוד העובדים, תומכו הכמעט-היסטורי של ארליך, חתם על הסכם עם מודעי. משה ניסים, החייב את כל חייו הפוליטיים לשימחה ארליך, בגד במנהיג שלו וחתם על הסכם עם מודעי. ארליך עצמו נאלץ

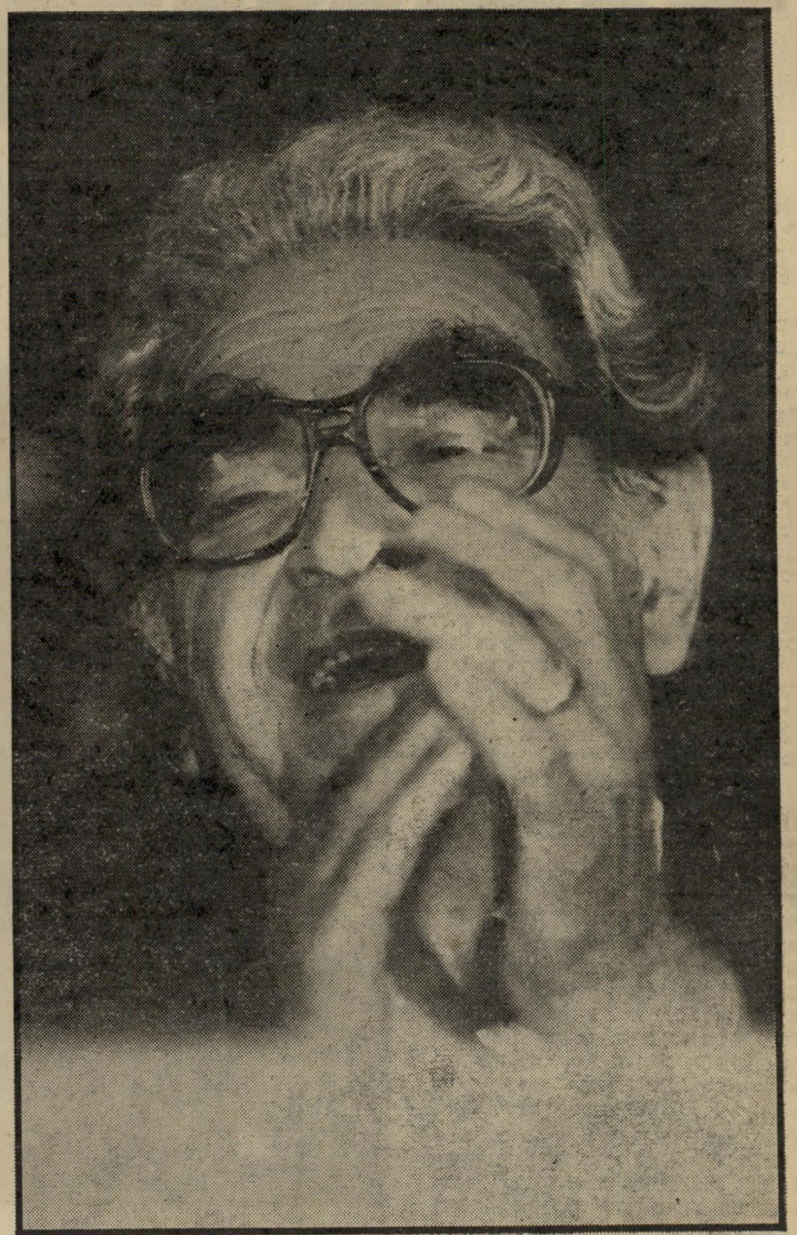

אורח טורציניר
ח'יון סחמי

להתפשר עם מודעי, להסתפק במישרת-כבוד של יו"ר, אולי מתוך תיקווה שברבות הימים יהפוך אותה לעמדת-כוח חדשה.

הבטחות ריקות

דולציין היה הראשון שהבין כי הקרב אבוד, וכי הלך שולל אחרי הבטחות שהתרוקנו מתוכן מכיוון שלא עמד אחריו שום כוח ממשי. הוא טרק את הדלת. למחרת שלח דולציין את אישתו אנט כדי להציל את כבודו בשידור טלוויזיה.

מפסיד דולציין
לעג לרש